

Arrest

nr. 158 657 van 16 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 november 2015.

Gelet op de beschikking van 26 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat K. DASSEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. In de bestreden beslissing, waarbij verzoeker in het kader van zijn huidige derde asielaanvraag opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt vooreerst vastgesteld dat verzoeker het asielrelaas en de vrees voor vervolging die hij in het kader van

zijn huidige, derde asielaanvraag aanhaalt niet bij zijn eerste asielaanvraag naar voor heeft gebracht. Het asielrelaas dat verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag uiteenzette, komt, zo wordt vastgesteld, op geen enkel punt overeen met het relaas dat hij naar voor brengt in het kader van zijn huidige asielaanvraag en waarvan hij heden stelt dat het de ware toedracht van zijn vlucht uit Pakistan is. In dit verband wordt erop gewezen dat de door verzoeker aangehaalde verklaringen/redenen voor het bij zijn eerste asielaanvraag aanhalen van een vals asielrelaas een incoherentie bevatten. Voorts dient, aldus de commissaris-generaal, vastgesteld te worden dat verzoeker onaannemelijk lang heeft gewacht om een eerste keer asiel aan te vragen nadat hij definitief Pakistan zou zijn ontvlucht. Verzoekers langdurig verblijf in Nederland zonder asielaanvraag vormt, zo luidt de beslissing, een ernstige tegenindicatie voor de door hem verklaarde vrees voor zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit. Daarnaast wordt opgemerkt dat de vaststelling dat zowel verzoeker als zijn advocaat zelfs bij het indienen van de derde asielaanvraag een fundamenteel element als verzoekers vrees om vervolgd te worden door de autoriteiten aanvankelijk niet vermeldde, in ernstige mate de geloofwaardigheid van verzoekers vrees voor vervolging ondermijnt. De geloofwaardigheid hiervan wordt, zo wordt hieraan toegevoegd, verder ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker na zijn aanvankelijke vertrek uit Pakistan nog verschillende malen terugkeerde naar het land, en door zijn weinig overtuigende verklaringen aangaande de vermeende lijst van de FIA waarop hij zou staan. De commissaris-generaal stelt dat gelet op het geheel van de vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vrees voor vervolging door de Pakistaanse autoriteiten. De vaststelling dat verzoeker meermaals is teruggekeerd naar Pakistan nadat hij in 2004 verlof had aangevraagd bij de Elite Force en naar Dubai was vertrokken -niet lang na de aanslag op een politiechef die eveneens betrokken was geweest bij de aanhouding van Khalid Sheikh Mohammad- ondermijnt daarnaast, aldus de commissaris-generaal, ook verzoekers vermeende vrees voor vervolging door militante organisaties. Verder wordt gesteld dat indien verzoekers leven werkelijk in gevaar was in Dubai, de vraag rijst waarom hij er nog geruime tijd bleef wonen en er nog terug naartoe keerde voor zijn komst naar Europa, een vaststelling die, zo luidt het, de aannemelijkheid van verzoekers verklaringen ter zake ondermijnt. Voorts wordt opgemerkt dat het feit dat agenten of militairen in actieve dienst, posten en gebouwen van de politie of het leger, of hooggeplaatste officieren met een belangrijke rol in de bestrijding van het terrorisme in Pakistan geïdende worden door de militante organisaties niet in twijfel wordt getrokken door het Commissariaat-generaal, doch wordt erop gewezen dat verzoeker reeds meer dan tien jaar niet meer actief is als politieagent, officieel ontslagen zou zijn omwille van ongeoorloofde afwezigheid, en geen functie heeft vervuld die vergelijkbaar is met deze van Raja Saqlain of Chaudry Aslam, waardoor, zo luidt het, bijgevolg niet zonder meer kan worden aangenomen dat verzoeker omwille van zijn vroegere werk heden nog geïdende zou worden door de militante groeperingen. Met betrekking tot de situatie in de provincie Punjab wordt vastgesteld dat ofschoon er zich met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in die provincie dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt tot slot geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

1.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze minimaliseren van enkele van de bevindingen van de commissaris-generaal.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals in casu het door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde rapport van Asyls getiteld "Pakistan: Situation of Pakistani police officers, particularly Elite Force officers" d.d. juli 2015, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier echter, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke.

Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat voormeld artikel bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vevat in het administratief dossier blijkt niet dat er in de provincie Punjab in Pakistan sprake

is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen (concrete) elementen bij die deze vaststelling weerleggen. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel van het 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of algemene verwijzing naar de situatie in het land/regio van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Dergelijk algemeen verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontcrachten.

1.3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 oktober 2015, verwijst verzoekende partij naar het verzoekschrift en stelt zij dat haar terugkeer naar haar land van herkomst geen afbreuk doet aan haar vrees voor vervolging nu het Commissariaat-generaal aanvankelijk geen geloof hechtte aan haar functie bij de politie. Voorts herhaalt verzoekende partij haar relaas.

Verzoekende partij haar opmerking dat haar terugkeer naar haar land van herkomst geen afbreuk doet aan haar vrees voor vervolging nu het Commissariaat-generaal aanvankelijk geen geloof hechtte aan haar functie bij de politie, wijzigt niets aan de vaststelling dat het feit dat zij na haar aanvankelijke vertrek uit Pakistan, niettegenstaande haar verklaarde vrees voor vervolging ten aanzien van haar land van herkomst, nog meermaals terugkeerde naar Pakistan de ernst en geloofwaardigheid van haar vrees

voor vervolging op fundamentele wijze ondermijnt. Immers, de vaststelling dat een asielzoeker ondanks zijn/haar verklaarde vrees ten aanzien van zijn/haar land van herkomst nog (meermaals) terugkeert naar dat land staat volledig haaks op en ondergraaft op ernstige wijze de ernst en geloofwaardigheid van die verklaarde vrees voor vervolging.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van haar relaas en het verwijzen naar haar verzoekschrift zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 27 oktober 2015 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

De door verzoekende partij ter terechtzitting neergelegde internetartikelen zijn niet vergezeld van een aanvullende nota zodat deze conform artikel 39/76 van de vreemdelingenwet uit de debatten worden geweerd. Overigens blijkt dat deze internetartikelen geen betrekking hebben op de voorgehouden problemen van verzoekende partij.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS